

SVEN HASSEL LEGIUNEA BLESTEMAȚILOR

Ediția a VI-a

Traducere de
RADU PONTBRIANT

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vîrstă de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum săngeros către moarte*, *Curtea Marșială și Comisarul*.

NEMIRA

Cuprins

Dezertor ticălos.....	7
Mureau ziua, mureau noaptea.....	14
Fagen.....	25
O sută treizeci și cinci de cadavre ambulante.....	37
Şmotrul	52
Prima noastră întâlnire.....	64
Ciudătenii din Balcani.....	73
Splendorile Balcanilor	84
Ursula.....	92
Ultimele zile.....	105
Permisia lui Porta.....	117
Direcția, Africa de Nord	121
Trei fete	138
La biserică.....	154
Înaintea atacului	159
Marele spectacol de operetă.....	167

Prizonieratul	180
Porcul de Meier.....	207
Dormiți, băieți!	216
Batalionul de rezervă 988	227
Moartea la cosit	241
Pace separată.....	256
O soartă glorioasă.....	264
Trenul blindat	272
Încălziți cleiul!	285
Urări de boală lungă.....	297
Războiul se desfășoară după planul stabilit	305
Propaganda sovietică în prima linie	313
Retragerea de la Kiev.....	326
Pe patul de sărmă ghimpată.....	343
Comandant de companie	352
Von Barrin.....	360

Dezertor ticălos

- Cele cinci minute s-au scurs. Nu vă rămâne decât să suportați consecințele...

Apăsară pe un buton. Doi SS-iști mătăhăloși în uniformă neagră pătrunseră în sală. Un ordin sec. Au tărâț-o apoi pe Eva până la o masă îmbrăcată în piele...

Genistul cel voinic fusese judecat în ajun și condamnat la opt ani de muncă silnică. Astăzi era rândul meu. Doi „câini de pază“ m-au adus în fața Consiliului de Război, într-o încăpere spațioasă în care tronau două portrete de mari dimensiuni, aşezate față în față: Adolf Hitler și Frederic cel Mare. În spatele fotoliului președintelui atârnau steaguri imense ale armatei aerului, armatei terestre, flotei și SS-ului. Pe peretei se înșiruiau fanioanele diferitelor arme: crucea neagră pe fond alb pentru infanterie; roșu pentru artillerie; galben pentru cavalerie; roz pentru

trupele de blindate; negru cu franjuri de argint pentru geniu; cornul de vânătoare pe fond verde pentru vânătorii de munte și, tot așa, până și pupitru judecătorului era acoperit cu steagul negru-alb-roșu al Wehrmachtului.

Curtea era alcătuită dintr-un consilier juridic (rol deținut de un maior), doi judecători (un *Hauptmann*, un *Feldwebel*), precum și un procuror (*Sturmbannführer SS*).

Un dezertor ticălos nu se bucura de dreptul de a fi apărat de un avocat.

Citirea actului de acuzare... Ordinul de a fi introdus în martori... Interogatoriul acuzatului... Tipul de la Gestapo intră primul, cel care ne arestase pe Eva și pe mine în timp ce făceam baie la gura Weserului, iar murmurul văratic al valurilor nepăsătoare inundă deodată rumoarea hâdă a Curții. Dunele strălucitoare de nisip alb... Eva în soare uscându-și pulpele rotunde... Boneta ei de baie... Căldura care mă dogorea pe spate... Of, căldura, căldura aceea...!

– Da, am sărit pe birou și apoi pe fereastră...

Atunci mă interogaseră cinci polițiști. Au venit și ei să depună mărturie. „Da, mi-am dat un nume fals... Am mințit...“

Cel mai ciudat a fost că l-am revăzut pe *Kriminalsekretärul* care ordonase biciuirea Evei. Ceilalți dăduseră doavadă de sadism, pe când el se arătase a fi doar corect. Oamenilor corecți nu ai ce să le reproșezi. Și din ăștia sunt mulți pe pământ... Am început să visez cu ochii deschiși:

dezertaseră cu toții. Și ce mai puteau face? Hoarde întregi de soldați mărșăluiau pe toate drumurile. Doar ofițerii mai rămăseseră în spatele frontului, cu planurile și hărțile lor, cu frumoasele chipie și cu cizmele bine lustruite. Toți ceilalți se întorceau acasă, iar ei nu mă uitaseră. Din clipă în clipă, se va deschide ușa. Vor năvăli în sala Consiliului fără să spună nimic, dar cele patru păiațe vor sări deodată de pe scaune, cu fețele livide...

– Introduceți martorul următor. Eva Schadows!

Eva! Tu, aici?

Era, într-adevăr, Eva?

Oh, da! La fel de reală precum sunt eu, Sven. Ne mai recunoșteam după ochi. Toate celealte – măruntele taine vii, mici amănunte intime pe care doar noi le știam, pe care le savuraseră cu ochii, cu buzele și cu mâinile atotcunosătoare – dispăruseră. Doar ochii noștri rămăseseră cu teama lor și cu nădejdea de a fi veșnic aceiași. Oare toate astea pot dispărea în numai câteva zile?

– Eva Schadows, nu-i aşa că-l cunoști pe acest om?

„Mutră scârboasă“ e o expresie pe care o detest; mi s-a părut în totdeauna stupidă, exagerată. Și totuși nu găsesc alta care să descrie figura procurorului: avea într-adevăr o mutră scârboasă.

– Da.

Glasul Evei abia se auzea. Cineva foșni o hârtie și zgomotul ne făcu pe toți să tresărim.

– Unde l-a cunoscut?

– La Köln. În timpul unei alarme aeriene, ceva obișnuit pe-atunci.

– Ți-a mărturisit că era dezertor?

– Nu.

Dar, nemaiputând îndura tăcerea apăsațoare, bâlbâi:

– Nu-mi amintesc să-mi fi spus.

– Gândește-te bine, fato! Sper că știi cât e de grav să depui o mărturie falsă în fața unei curți de justiție...

Eva privea în podea. Nicio clipă nu se uitase la mine. Avea față cenușie, ca un bolnav după operație. Îi tremurau mâinile de frică.

– Ei bine, care din două? Ți-a spus ori nu că era dezertor?

– Da, cred că a zis ceva.

– Trebuie să răspunzi numai cu „da“ sau „nu“. Avem nevoie de răspunsuri precise!

– Da.

– Și ce ți-a mai spus? După toate astea, l-am mai luat și la Bremen, i-am dat bani, haine și multe altele. Așa-i?

– Da.

– Hai, dă-i drumul, să nu fie nevoie să-ți smulgem cuvânt cu cuvânt! Ce ți-a povestit exact?

– Mi-a spus că fugise de la regiment; m-a rugat să-l ajut, să-i procur acte. Și asta am și făcut...

– Atunci când l-am întâlnit la Köln, era în uniformă?

– Da.

– Ce uniformă?

– Uniforma neagră a tanchiștilor, cu o tresă de *Gefreiter*.

– Cu alte cuvinte, nu puteai să nu remarcă că era vorba de un militar?

– Nu.

– El te-a rugat să-l duci la Bremen?

– Nu. Eu i-am propus. Și am insistat. Avea de gând să se predea autoritaților, dar l-am convins să n-o facă.

Eva, Eva, ce le tot îndrugi? De ce le torni minciuni?

– Altfel spus, l-am împiedicat să-și facă datoria și să se predea autoritaților?

– Da, l-am împiedicat să-și facă datoria.

Nu mai puteam răbda. Am sărit ca un nebun, urlând că mă țineau plămânii, strigându-i președintelui că mintea încercând să mă salveze creându-mi circumstanțe atenuante, că îmi scosesem uniforma în tren, între Paderborn și Köln și deci ea nu știuse că eram militar. Trebuie să-i dați drumul; habar n-avea că eram sub arme până în clipa în care am fost arestat, vă jur...

Președintele unui Consiliu de Război ar putea fi oare omenos? Nu știam, dar îmi doream să cred că ar fi fost posibil. Ochii lui erau însă la fel de reci precum cioburile de sticlă și privirea sa îmi curmă strigătele.

– Acuzat, păstrează tăcerea până când vei fi întrebăt. Încă un cuvânt și dau ordin să fii scos din sală!

Cioburile de sticlă se rotiră ca un far.

Respect pentru români și românești
— Eva Schadows, ești gata să juri că mărturia dumitale este conformă cu adevărul?

— Da. Dacă nu m-ar fi cunoscut, s-ar fi predat.

— Și tot dumneata l-ai ajutat când a evadat de la Poliția Secretă?

— Da.

— Mulțumesc. Cam asta ar fi... Ah, bine că-mi amintesc!

Ai fost condamnată?

— Fac cinci ani de închisoare în lagărul de concentrare de la Ravensbrück.

Când o scoteau din sală, mi-a aruncat în sfârșit o privire lungă, iar buzele vineții i s-au rotunjit în chip de sărut, în timp ce ochii ei, deși păreau fericiți, erau nespus de triste. Făcuse ceva pentru mine. Nădăduia, credea că astfel îmi salvase viața. Pentru a aduce acest fragil aport la apărarea mea, își sacrificase cu bună știință cinci ani din viață. Cinci ani la Ravensbrück!

Cât de jos căzusem!

Au adus-o și pe Trudi, care leșină însă la puțin timp după ce se avântase într-o poveste încâlcită ce trebuia să întărească depoziția Evei.

Un martor care leșină în plină sală de judecată și este apoi evacuat pe brațe e un spectacol straniu. Au dus-o pe Trudi afară și, când ușa s-a închis în urma ei, a fost ca și cum toate ușile s-ar fi închis deodată pentru mine.

Sentința nu se făcu mult așteptată. Toată lumea se ridică în picioare pentru a asculta pronunțarea ei, ofițerii și funcționarii executând împreună salutul nazist.

— În numele Führerului...

„Sven Hassel, *Gefreiter* din Regimentul 11 Husari, este condamnat, prin prezenta hotărâre, la cincisprezece ani de muncă silnică pentru delictul de dezertare. Se mai hotărăște ca numitul Sven Hassel să fie scos din activul regimentului, pierzându-și toate drepturile civile și militare pe o perioadă nedeterminată. *Heil Hitler!*“

Dacă ai leșina și tu? N-ai vedea negru în fața ochilor ca atunci când încetau să te cotonogească? Ce mai e și cu acest alt clișeu? „O rușine mai rea decât moartea.“ Chiar aşa! N-ai fi crezut că-l vei folosi vreodată. Dar clișeele de aceea există, să le folosești. Acum te poți duce să spui lumii ce înseamnă. Ba nu, nu te poți duce nicăieri.

Eram atât de însășimântat, departe de orice realitate, încât la început am ascultat comentariile președintelui fără a le înțelege. Spunea că sunt un *Auslandsdeutscher*¹, că fusesem încorporat în Danemarca și că femei irresponsabile, femei care nu merită onoarea de a fi germane, mă convinseră să dezertez și că, pentru toate aceste motive, Consiliul – în nemărginita sa bunătate – găsise de cuviință să nu mă condamne la moarte.

¹ „German născut în străinătate“ în lb. germ. în orig. (n. tr.).

Mureau ziua, mureau noaptea

Eram legați, doi câte doi, cu lanțuri la picioare și cătușe la mâini, înfășurați apoi cu un alt lanț lung, întins în jurul întregului detașament. Ne-au dus la gara de mărfuri sub paza severă a Poliției Militare, înarmată până-n dinți.

Am rămas îngrișmădiți în vagoane trei zile și trei nopți...

„Înainte de a vă ura bun venit în mica și drăgălașă noastră pensiune de familie, lăsați-mă să vă spun cine și ce sunteți!

Nu sunteți decât o adunătură de târfe păduchioase și de derbedei puturoși; o turmă de porci și de scroafe; drojdia omenirii. Asta ați fost dintotdeauna și aşa veți rămâne

până la sfârșitul vieții. Și, ca să vă puteți bălăci mai bine în mocirla voastră, ne asumăm noi sarcina de a vă face să crăpați încet, foarte încet, să aveți timp să prețuiți totul la adevărata valoare. Și vă asigur că nu veți duce lipsă de nimic – asta v-o spun eu! Toți cei de-aici ne vom ocupa intens de lecuirea voastră. Aș fi profund dezamăgit dacă măcar unul dintre voi nu s-ar bucura de toate astea.

Și acum, vă urez bun venit în Lagărul Disciplinar SS al Wehrmachtului de la Lengries.“

Își biciu ciurma lustruită cu vârful cravașei și lăsă să-i cadă monocul.

Oare de ce indivizii de teapa lui purtau întotdeauna monoclu? Există probabil o explicație psihologică.

Un *Hauptscharführer* SS citi cu voce tare regulamentul prin care totul era interzis, iar cea mai mică abatere putea fi pedepsită cu post, ciomăgeală și chiar cu moarte.

Închisoarea: cinci etaje suprapuse, fără pereți despartitori, doar cu gratii. Am trecut la percheziția corporală și la baie, apoi ne-au ras în cap, pe jumătate, iar prin toate părțile părăsoase ne-au dezinfectat cu un produs chimic răumirositor, care ustura și ardea ca focul. După aceea ne-au băgat în celule unde am rămas în pielea goală timp de patru ceasuri, SS-iștii supunându-ne unei noi „percheziții“: ne cotrobăiau prin urechi, prin gură, fără a uita subsuorile și nările. În sfârșit, ne administrară o spălătură stomacală ca pentru cai, care ne catapultă direct la latrinele însiruite

cele două tinere care, pe deasupra, au trebuit să suporte
glumele obscene ale gardienilor și un „examen special“.

Hainele vărgate pe care ni le-au dat – bluze și pantaloni – erau dintr-o țesătură foarte aspră, gen pânză de sac, care îți dădea tot timpul senzația că ești năpădit de paraziți ori de furnici veninoase.

Un *Oberscharführer* ne puse să ieșim din nou și să ne aliniem în fața unui *Untersturmführer* care, adresându-se primului deținut de la capătul din dreapta al rândului, zbieră:

– Tu, vino-ncoace!

Un SS-ist îl îmbrânci pe om din spate, expediindu-l ca pe o paiață dezmembrată lângă măruntul ofițer orgolios, în fața căruia își relua automat poziția de drepti.

– Numele! Vârsta! Motivul condamnării! Repede!

– Johan Schreiber, douăzeci și patru de ani. Condamnat la douăzeci de ani muncă silnică pentru înaltă trădare.

– Ia spune, n-ai fost niciodată soldat?

– Am fost *Feldwebel* în Regimentul 123 Infanterie.

– Cu alte cuvinte, din nesupunere nu-ți dai osteneala să te prezinti cum se cuvine la raport. La asta se adaugă nerușinarea de a nu mi te adresa aşa cum ai fost învățat. Îndreaptă-ți poziția, lepădătură! Vom încerca să te lecuijm pe loc de asemenea apucături. Dar, dacă nu ajunge, spune-o cinstit și vom găsi o altă cale.

Privind în gol, *Untersturmführerul* zbieră:

– Ciomägeală!

Peste câteva clipe omul zacea pe spate, cu picioarele goale legate de-un stâlp.

– Câte lovitură, *Herr Untersturmführer*?

– Douăzeci!

Omul își pierdu cunoștința înainte de sfârșitul pedepsei, dar aveau ei mijloace să îndrepte lucrurile, mijloace cu neputință de descris și imediat omul putu să-și reia locul în rând.

Văzând ce pățise primul, următorul răspunse corect:

– *Herr Untersturmführer*, fostul subofițer Victor Giese, din Regimentul 7 Pionieri, prezent la raport, declar că are douăzeci și doi de ani și este condamnat pentru furt la zece ani de muncă silnică.

– Furt! Ce mârșăvie! N-ai știut că un soldat n-are voie să fure?

– *Herr Untersturmführer*, declar că știu că un soldat n-are voie să fure niciodată.

– Și cu toate astea, ai furat.

– Da, *Herr Untersturmführer*.

– Asta înseamnă că ești tare de cap?

– Da, *Herr Untersturmführer*, declar că sunt tare de cap.

– Ei bine, cu tine ne vom arăta foarte mărinimoși și-ți vom da câteva lecții speciale. Tocmai se află aici un profesor minunat.

Cu privirea pierdută, *Untersturmführerul* mugă: